

[Ib Christensen]

Når man laver privilegier for nogle grupper ved, at de skal have favorable lån, er det klart, at der er andre, der må betale herfor. Skal man både støtte eksporterhvervene og de erhverv, der konkurrerer med importen – og det er jo det, man ofte hører proklameret fra forskellige regerings side er en del af deres politik – er det klart, at der næsten ingen er, der ikke skal have en eller anden form for støtte. Derfor kan vi ikke se noget perspektiv i disse selektive ordninger, der i øvrigt også fører til forvridninger. Det, der må til, er en generel ændring af den økonomiske politik efter de linjer, jeg her har skitseret.

Jeg skal endelig komme ind på spørgsmålet om indkomspolitikken i relation til rentepolitikken.

Det er helt tydeligt, at en række af de borgerlige ordførere finder, at nøglen til en lavere rente er en stram indkomtpolitik, der gør det muligt at lette renten. Dertil må vi sige, for det første at lønudviklingen har været begrænset i forhold til renteutviklingen som tidligere antydet. For det andet at skal vi have en mere afdæmpet udvikling i de indkomster, vi bevilger hinanden, er der nogle politiske forudsætninger, der skal opfyldes. En af de forudsætninger, der er stillet op fra samtlige lønmodtagerorganisationers side, og det vil sige repræsenterende 85 pct. af befolkningen, er et stop for jord- og ejendomsspekulationen, inddragelse af de arbejdsfri gevinster på jord og fast ejendom. Her har regeringens politik, som jeg påviste før, været den stik modsatte. Allerede regeringens dannelse var som bekendt en rød klud – hvis man kan bruge det udtryk i denne forbindelse – på mange lønmodtagerorganisationer eller faktisk på dem alle, og regeringens program har ikke gjort det bedre. Det vil sige, at det, der var regeringens raison d'être, at man skulle føre en stram indkomtpolitik, således nærmest er blevet modvirket, og lønmodtagerne har svaret med et lønkrav på 35–40 pct.s lønstigning og arbejdsgiverne med en lønsækning på 6½ pct. Derfor må vi sige, at forudsætningen for, at der kan skabes rimelige løsninger på arbejdsmarkedet må være, at regeringen indskiber sig i virkelige tiltag på jord-, bolig- og skatteområdet i overensstemmelse med de synspunkter, der har været fremme fra lønmodtagerorganisationerne.

Den anden forudsætning er mindst lige så afgørende, og det er, at regering og folketing holder fingrene væk fra indgreb. For når arbejdsmarkedets parter har sikkerhed for, at ligegyldigt hvor meget de skaber sig, og det gælder begge parter, er der en regering og et folketingsflertal parat til at tage risikoen væk fra dem, er det klart, at de stiller krav som dem, jeg just har refereret, og hvis der kommer en løsning ved dette tings medvirken eller uden – og det første er desværre nok det sandsynligste med regeringens indstilling – kommer der en løsning, der ikke samfundsmæssigt er forsvarlig, og som samfundsmæssigt endda formentlig er dyrere, end den ville have været, hvis man havde ladet folk beholde ansvaret for deres egne anliggender. Man kan ikke appellere til ansvarsfølelsen hos folk, hvis man fratager dem ansvaret for deres egne anliggender, og det er det, regeringen gør, når den nægter at sige til lønmodtagerorganisationerne og til arbejdsgiverorganisationerne, at regeringen ikke under nogen omstændigheder griber ind med tvangsfornyelse af overenskomsterne el. lign., men kun i givet fald vil sørge for en opretholdelse af de mest vitale samfundsfunktioner, skulle det komme til en åben konflikt.

Jeg skal slutte med at sige, at der har været talt fra hr. Poul Nielsens side om nøgler. Jeg vil ikke sige, at det, jeg her har sagt, er universalnøglen, men det er et nøgleknippe, som regeringen gjorde godt i at gøre brug af. Regeringen har ikke hidtil villet bruge de nøgler, jeg her har anvist den. Det er nøgler, som ikke alene jeg har anvist den, men som for nogle af nøglernes vedkommende er anvist af forskellige uafhængige økonomer og fra anden side. Derfor må vi konkludere, at det nøgleproblem, der ligger, altså ikke er, at nøglerne ikke findes, men at regeringen ikke vil bruge de nøgler, der skal til for at løse problemet.

(Kort bemærkning).

Kjelgaard (KF):

Hr. Ib Christensen vovede for lidt siden den påstand, at jeg have bestridt rentens betydning. Det har jeg ingenlunde, det kunne jeg ikke drømme om. Tværtimod gav jeg på forskellig vis udtryk for det ønskelige i at få renteniveauet sænket og gav endda forskellige opskrifter på det. Jeg konstaterede bare,